

Fòrum d'arpilleres de Catalunya 2018. 10 anys d'arpilleres a Catalunya
Febrer 2008 / octubre 2018.
2018.10.26, Fundació Ateneu Sant Roc (Badalona)

Convocatòria i organització: Fundació Ateneu Sant Roc (Badalona) i Conflict Textils (UK)

Curadores: Roberta Bacic i Pilar López.

Facilitadores: Pilar López, Roser Corbera i Mònica Moro.

Entitats convocades: Fundació Ateneu Sant Roc (Badalona), Dones Arpilleres de Congrés-Indians (Barcelona), Teixint Vincles (Barcelona), Dones Arpilleres (Sant Vicenç dels Horts), CEVA (Comunitat Educativa pels Valors), Arpilleres Sabadell Sud / Merinals.

Les arpilleres són testimonis en llenguatge tèxtil. En els seus inicis van permetre explicar el quotidià i també sobreviure la repressió política a través de cadenes de solidaritat, segons s'enquadra Roberta Bacic en l'entrevista radiofònica gravada dies abans del Fòrum d'Arpilleres. Sorgeixen paraules com a tortura, repressió, presó, vida diària, veu internacional, ajuda mútua, censura, desapareguts, memòria, testimoniatge, veus silenciades de dolor i violència -La recent exposició "Empremtes: Puntades i maneres de caminar de la memòria", a Mèxic, ressona en això-. Ens situem en un intens llegat històric que actualment es pot consultar a la col·lecció digital catalogada per la Universitat de l'Ulster, així com en la col·lecció de més de 350 tèxtils registrats per la curadora Roberta Bacic amb el suport de Breege Doherty a Irlanda del Nord. Tot això un testimoni de la validesa del llenguatge tèxtil, aquell que permet deixar empremtes, canalitzar i verbalitzar quan les paraules es perden i urgeix expressar-se: Si el mitjà habitual no serveix perquè la intensitat desborda, les arpilleres permeten la comunicació, des de l'estètica i des de la materialitat.

El 2008 s'inaugurava la primera exposició d'arpilleres a Catalunya, a l'espai Francesca Bonnemaison de Barcelona. El 2011, el Primer Fòrum d'Arpilleres de Catalunya ja va ser una mostra de diferents experiències al nostre país, en la qual diferents grups començaven a conèixer-se. La iniciativa va propiciar la creació d'una web i un bloc que s'han mantingut actualitzats gràcies a la implicació de Roser Corbera i Pilar López, amb l'aportació dels grups de Badalona, Barcelona, Sabadell, Caldes de Montbui, Palau-Solità i Plegamans, Sant Vicenç dels Horts, Sant Pol de Mar o Pineda de Mar. A més, les intervencions a Ginebra, Irlanda del Nord, el País Basc, Pamplona i Sevilla, així com les referències de les exposicions i treballs que lidera Roberta Bacic en nombrosos països, compartits al web Conflict Textils.

Deu anys més tard, ens reuneix una nova edició del Fòrum d'Arpilleres de Catalunya, actualitzant l'objectiu de compartir i generar punts de suport entre els diferents grups d'arpilleristes, que ja es diversifiquen en edats, col·lectius i naturalesa de les seves reflexions i treballs: són testimonis de vida, i també d'emocions i projeccions infantils, visions de millores comunitàries, relats de fons sobre la dona i la moda o la dona i la medicina, recapitulació de vides i altres temàtiques emergents. A més, per descomptat, la constant referència al testimoni social i polític, denúncia de desigualtats, rebuig a guerres presents o passades, desplaçaments forçats i injustícies.

La jornada s'inicia amb una xerrada de Roberta Bacic enfocada a les arpilleres com a llenguatge de cohesió. Seguidament, els diferents grups participants exposen la seva

trajectòria i comparteixen els seus processos. Un tercer espai és per als enquadraments de treball en diferents àrees: tècniques, difusió, temàtiques i xarxa-. Finalment es brinda un espai de creació, tèxtils en mà, per realitzar un personatge propi i interaccionar amb les arpilleres exposades a la sala, en un clima d'inclusió i de compartir.

1. LES ARPILLERES COM A ELEMENT DE COHESIÓ. Roberta Bacic

Transcendim el terme "element" i afirmem les arpilleres com a LENGUATGE DE COHESIÓ:

- Des dels orígens, i fins al **reconeixement de l'art tèxtil com un llenguatge** que es comunica a través d'un procés amb avanços i retrocessos. Un llenguatge tèxtil equiparable al parlat o l'escrit, a la fotografia o altres mitjans expressius: Treballar amb arpilleres permet una conversa que dispensa del contacte visual continuat, i permet el diàleg tot i que es participa des dels silencis necessaris i sense deixar d'expressar a través de les teles: Fer emergir i poder compartir "el que hi ha dins" no necessàriament pot articular-se amb paraules, i llavors les arpilleres es converteixen en aliades per permetre expressar-ho.
- A Irlanda del Nord es reconeix ja el testimoni del llenguatge de les arpilleres i **actualment formen part de l'arxiu de la universitat de l'Ulster**. Fins i tot 10 arpilleres estan ja codificades i pertanyen a l'arxiu nacional sobre el conflicte polític al país. I segueixen generant-se peces tèxtils (Irene Mac William) i exposicions d'arpilleres.
- Les arpilleres mostren sentiments i continguts, i s'ajusten **al ritme de cada grup**. Hi ha un llenguatge intern i un llenguatge extern i, tot i que s'expressen històries de vida, possiblement no s'accedeix a compartir la globalitat de la vivència. Les arpilleres permeten aquest respecte al tempo intern - personal i grupal- i aquest donar sentit ple tot i que només s'expressa un aspecte parcial de vida, el que es vol compartir.
- D'aquí la importància del treball amb arpilleres com a suport mutu, un altre aspecte de la cohesió: la comunitat acull i permet el procés de construcció, tal com és possible: tolera que hi hagi pauses i admet el retorn, roman sempre oberta.
- Com a resultat d'un procés, les arpilleres no són neutres. La seva història ens interpel·la i provoca una reacció desconeguda en l'observador. Permeten superar la repugnància i el rebuig que pogués detonar una fotografia o una ressenya periodística - per exemple, d'una escena sagnat- doncs el seu llenguatge tèxtil resisteix l'expressió de qualsevol horror i -igualmente molt important- en faciliten la lectura visual. Així, les arpilleres permeten l'expressió de successos que serien inadmissibles a través d'altres llenguatges -o hi hauria menor públic-, multipliquen l'accés a testimonis i contribueixen a fer-los visibles.
- Les arpilleres són també un llenguatge de cohesió entre el conegut i el reconegut, entre el patir i el compadir. Mirar i tocar una arpillera és també sentir empatia i

patir amb l'altre, en aspectes que potser també m'arriben o que potser desconeixia i poden tenir una repercussió en forma de transformació social. La referència concreta a la feina "Les noces de la meva filla" -Una escena festiva que discrepa amb la realitat: una dona immigrant espanyola refereix que no va poder assistir a l'esdeveniment al Marroc per restriccions de la llei d'estrangeria- ens fa reflexionar sobre la necessitat d'humanitzar els serveis de certes/certs assistents socials, convidant-los a la revisió de protocols rígids que es desenfoquen de les persones i de les seves necessitats, precisament "socials" .

- Efectivament, les arpilleres es brinden com a llenguatge de cohesió cap a un objectiu comú, a través del fet de compartir, de l'ésser vist i del fet de deixar-me veure, permetre fer visibles i fer-nos visibles. I aquesta comunicació es realitza a través del contacte directe i del **contacte indirecte**: Perquè les arpilleres s'exposen al barri dels seus creadors / creadores, i també viatgen a altres exposicions: el grup segueix unit pel que va fer i pel que va a passar. Igual que succeeix amb els fills biològics, les arpilleres també se'n van i ens quedem davant la incertesa de si les tornarem a veure. Però la història ha existit i roman, i fonamenta la cohesió del grup.
- Apareix també l'ús de l'espai públic, ja que les arpilleres s'exposen en universitats, museus, i espais comunitaris: S'apropien de l'espai públic que ens correspon a tots i en aquest fòrum es comparteixen les narratives.
- Finalment, conclou Roberta Bacic, les arpilleres creuen totes les classes socials, des de persones que no han estat escolaritzades a artistes o intel·lectuals: transiten des de l'art popular i l'artesanía fins a l'àmbit universitari. Sense cap dubte, les arpilleres són un llenguatge de cohesió, es fan presents de forma transversal en diferents escenaris -centres cívics, escoles, grups culturals, sales d'art, universitats, museus- i són accessibles a persones de totes les edats i procedències.

2. POSADA EN COMÚ DE GRUPS D'ARPILLERISTES PARTICIPANTS

FUNDACIÓ ATENEU SANT ROC. Roser Corbera, Manoli García, Antonia Amador.

Entitat amb un important projecte de servei i cohesió social dirigit a grups diversos que conviuen en un barri tradicionalment conflictiu. El seu treball comunitari es desenvolupa a través de 16 projectes d'intervenció, entre els quals el de dinamització sociocultural acull, entre d'altres, els grups d'arpilleristes. Durant aquests 10 anys ininterromputs de treballs amb tèxtils -amb diversos eixos temàtics i exposicions nacionals i internacionals refereixen que no només hi ha temes recurrents entre persones de diferent procedència sinó que també hi ha grans similituds entre emocions i sentiments que s'expressen: Per exemple, els duels migratoris de les primeres arpilleristes relatant escenes vinculades amb la guerra civil espanyola i els desplaçaments amb tren per la península, tenen significatives coincidències

amb les vivències expressades per dones pakistaneses referint el seu periple fins a la seva arribada al nostre país: Sens dubte, es descobreix la força comunicativa de les arpilleres, que ens permet trobar aquests punts comuns que són imprescindibles per a la convivència. Referit a les activitats realitzades en el període entre els dos fòrums, comparteixen la intensa trajectòria del moviment d'arpilleres a l'Ateneu Sant Roc: Tallers entorn de diferents històries personals i col·lectives, reflexions sobre els drets humans –Va sorgir l'exposició "Arpilleres indignades" -, la dinamització de tallers escolars -Els inicials a Sant Pol de Mar, i posteriors-, la presentació de ponències a la universitat, i també la participació en tallers i en exposicions internacionals. Des del primer impuls de reflexió i denúncia del que passa al nostre barri i al món, els tallers d'arpilleres de l'Ateneu han permès l'accés a una major consciència del que s'està fent, facilitant el creixement personal i la maduresa dels grups.

TEIXINT VINCLES. CASAL CÍVIC BARRI SAGRADA FAMÍLIA. Mònica Sanabria.

Els orígens d'aquesta experiència van ser inspirats per Ona Orra i Isabela Porras -Projecte Teixint Vincles, relacionat inicialment amb Recptes de Pau IAP (Associació Internacional per la Pau)- al barri barceloní de la Sagrada Família. Des de l'experiència d'un primer i únic grup i una segona convocatòria, fins a una trobada mensual que ràpidament s'ha convertit en un espai setmanal: Actualment, cada divendres de 17 h - 20 h es reuneixen homes, dones i nens en un grup de treball amb arpilleres, que promou un espai d'expressió, de diàleg i -especialment- de fer visible socialment els seus missatges. Del 13 al 30 del proper mes de novembre convoquen una exposició al voltant de la violència de gènere.

CEVA (Comunitat Educativa per Valors). Escoles Cladellas, Josep M. Folch i Torres i Palau (Palau-solità i Plegamans). Aaró Blaya, Guiomar Cid, Carme.

Excel·lent exposició de processos amb escolars i professors, a partir d'un treball pedagògic sobre les emocions: Qui sóc, Què m'agrada i no m'agrada de mi, Quin és la meua línia del temps, Què em porto dels meus anys a l'escola, justícia i injustícia (respecte animal, respecte al medi ambient, oposició a la guerra). S'organitzen tallers d'arpilleres, usant teles significatives per explorar aquests significats. I es potencia l'ajuda mútua i la participació dels familiars. Sorgeixen interessants processos, amb treballs que versen sobre diferents temàtiques: fòbies infantils, records, duels familiars o de mascotes. Molts escolars aprenen a expressar allò al que tenen por, i els mestres/es ho refereixen com un gran acte de valentia.

ESPAI FAMILIAR ELNA. Fundació Ateneu Sant Roc, Badalona. Montse Massana i Marta Rossi.

Entre els múltiples serveis de l'Ateneu, hi ha un grup d'arpilleristes que acudeixen a un projecte maternoinfantil que es reuneix diàriament i destina els divendres a activitats de

costura. "Finestres al futur" convida a reflexionar a aquestes joves mares sobre la millor projecció de vida que desitgen per als seus fills: pot ser que estudiïn o que siguin capaços de col·laborar en la construcció d'un món millor i més solidari. Sorgeixen temes relacionats, com la felicitat dels nens, el dret a decidir, el dret a la formació o el dret a tenir més oportunitats.

SABADELL SUD. Àrea de Drets Civils i Gènere + Vocalia de Dones d'Espronceda. Esther Pardo.

Representant a tots dos grups. Projecte dinamitzat per l'Ajuntament de Sabadell a través de l'àrea que prové de l'antiga Oficina de Nova Ciutadania (Oficina de nova ciutadania), inicialment referida només a la població immigrant i posteriorment sensible a projectes inclusius per a tots els ciutadans. Durant 2017 es va promoure el projecte "Teixim els nostres drets" (teixim nostres drets), que reflectia la diversitat de la ciutat i els drets humans. El grup d'arpilleristes es reuneixen setmanalment durant 2 o 3 mesos, i experimentant amb el llenguatge de les teles promou que es superin resistències per comunicar-se: Al final, es reconeix que tots coneixem una mica més la història dels altres. Més endavant es va iniciar un nou grup d'arpilleristes a SABADELL NORD, concretament al barri Merinals. Els seus treballs, més recents, s'enfoquen a plasmar reflexions sobre la vida del barri i la diversitat de la comunitat.

DONES Arpilleres (Dones Arpilleres) CONGRÉS-INDIANS, Barcelona. Llum Ferran, Núria Bonavila, Lourdes Montorio. Des dels seus inicis han treballat temàtiques que vinculen les dones i una àrea específica: "Dona i barri", "Dona i ofici", "Dona i moda", "Dona i salut", "Dona i guerra civil", "Dona i transició ". Actualment estan treballant en el tema "Dona i Postguerra". Els seus treballs sempre s'exposen en llocs públics, i fins i tot el mateix Ajuntament els demana perquè acompanyin en commemoracions especials vinculades a la història de la ciutat, per exemple una recent exposició a la presó de dones Trinitat. El grup d'arpilleristes ha facilitat també tallers amb nens, en escoles i instituts de la ciutat. Amb els seus treballs promou que el grup s'apoderi i es realitzin processos, sense jutjar-los. Així, donen cabuda a persones amb certes dificultats personals -problemes de salut mental o dols- que troben en el grup de treball amb arpilleres un espai de suport mutu i inclusió.

DONES ARPILLERISTES SANT VICENÇ DELS HORTS. Antonia Muñoz. Un grup arpillerista sorgit espontàniament en un espai dedicat a la formació d'adults. S'ha reflexionat i treballat amb tèxtils les diferents visions sobre el barri, la immigració o els viatges fins a arribar a Barcelona. Sorgeix des d'un clima de relaxació i festiu, i el grup transmet la vivència d'aquest espai de benestar.

3. TREBALL PER ÀREES

Es suggereix un treball de reflexió sobre quatre àrees concretes: temàtiques, tècniques, difusió i xarxa. En totes elles es treballa horitzontalment i es reflexiona a través de qüestions que després es posaran en comú.

TÈCNQUES. Grup dinamitzat per Mònica Moro

Reflexionem sobre la part formal i material del treball amb teixits, en com treballem les diferents tècniques en els grups i què es considera apropiat o fins i tot prohibit: **quina és la mida idoni d'una arpillera?** 20x30, 30x30, 50x50... o qualsevol. **Quin és el suport ideal d'una arpillera (sac, cotó)?** S'esmenta la tela d'arpillera com una referència sempre present, encara que molts treballs es cusen directament sobre tela de cotó i després es munten en sac. Algunes persones realitzen els treballs directament sobre arpillera, potser la seva trama més oberta facilita la part pràctica a persones sense cap coneixement de costura.

Quin tipus d'arpillera m'agrada més? ("tipus patchwork o més planes", o "amb relleus o volum"). Hi ha cabuda per a tota mena de reflexions. S'esmenta atendre el pes de la peça, perquè no es desplomi en presentar en exposició.

Fem un esborrany previ? Com ens enfrontem a l'arpillera en blanc? Em plantejo un esquema previ, tot i que després potser no se segueixi? La majoria de participants refereix fer un esbós orientatiu, algunes persones ho segueixen estrictament i per a altres és una simple orientació a reinterpretar.

Tots els materials tenen lloc en una arpillera (petites llicències, com decoracions) o treballem només amb tèxtils? Es cus tot, o admitem "enganxar"? Gairebé unànimement es planteja la necessitat de "cosir", encara que algunes persones autoritzen enganxar algun material i especialment alguna cosa "reciclat".

L'arpillera és realista o és conceptual? Ens donem permís per trencar el realisme? La majoria refereix realitzar arpilleres "realistes", tot i que també hi ha persones més hàbils en expressar-se des del conceptual o simbòlic.

TEMÀTIQUES. Grup dinamitzat per Pilar López

El grup centra la seva reflexió en els temes treballats, especialment en si són individuals o sorgeixen d'un consens de grup:

Cadascú fa el que li agrada, o hi ha un tema compartit que cada un treballa? Apareixen diferents enfocaments: alguns grups acorden treballar un tema després de debatre conjuntament sobre diferents opcions. En àmbits escolars, es refereix la importància del treball previ en valors seleccionats pels mestres i proposats als alumnes, a partir d'un aspecte concret. Altres grups treballen a partir d'un tema ampli, en el qual cada participant aporta una visió personal.

Quins temes hem treballat? *Problemes socials amb què es contribueix a l'anàlisi o fer visible un assumpte: Refugiats, planeta, històries silenciades, la soledat - Especialment com la societat institucionalitza la*

solitud, per exemple en residències: Com estant junts podem sentir-nos molt sols-, ser dona, drets humans, la meua vida al barri, dol migratori, salut mental, el cicle de la vida, experiències vitals, la família, notícies impactants que es volen fer visibles, violència de gènere, valors, dona, històries personals, maternitat, visió de futur, el dol, violència i altres temàtiques abordades des de l'experiència personal.

Es consensua que en tots els grups es treballa a partir d'una temàtica o element comú.

Quins temes estan actualment pendents o està previst treballar? La interrelació entre persones de diferents orígens, i també la situació política a Catalunya.

DIFUSIÓ. Grup dinamitzat per Roser Corbera

La dècada transcorreguda des de la primera exposició d'arpillerses a Catalunya (2008) ha estat testimoni de contínues activitats, tallers i exposicions, que han anat nodrint la web i el blog (2011-2018) dinamitzat per Roser Corbera, des de la Fundació Ateneu Sant Roc. Així mateix, aquestes activitats i altres internacionals, poden consultar a la web Cain.

*L'arpillera té un poder impressionant: aquest és un consens, il·lustrat per una participant que explica com la seva filla va realitzar una arpillera sobre el seu embaràs i després de la seva experiència de maltractament va necessitar trencar-la: *ha estat el meu escapament*, apunta la seva mare. I qui l'escolta es pregunta si també ajuda a poder veure que a l'altre li passa també el mateix, que no estem sols. Així mateix, les arpillerses difonen valoració dors en àmbits diferents del grup que les ha creat -Per exemple, amb el projecte "Refugiats" de l'Ateneu Sant Roc-. Com apunten les mestres de les escoles del grup CEVA, es tracta d'agitar consciències. Es comparteix com les arpillerses expliquen de manera tan dolça una cosa tan cruel. O que les arpillerses es difonen i són en si mateixes un mitjà d'expressió, l'arpillera és un llibre, és una cosa màgica, que ens permet desconnectar de la nostra rutina. Com la vida, l'arpillera es cus i es descús, i quan vam compartir tot flueix millor.*

De qui és l'arpillera? S'indica que l'arpillera és del seu creador/a, però també pertany al grup. Hi ha consens en l'acord de cedir l'arpillera i deslligar-se de la seva propietat, perquè formi part del contingut a exposar-se en diferents exposicions.

Com s'arxiven les arpillerses? Es registren en els arxius digitals, com l'arxiu *Conflict Tèxtils*, o en catàlegs impresos o online.

Com es documenten? Amb nom, temàtica, text del contingut, any, autor / a, foto. Se sol fer un dossier o catàleg virtual o escrit de cada exposició.

Com es conserven? Habitualment estan exposades o es mantenen en caixes i embolicades en paper, per a millor conservació del tèxtil.

Com es mostren? En exposicions temàtiques i en diferents contextos: Museu, centre cívic, escola, universitat o altres espais públics o privats. També es registren i mostren en els catàlegs en línia i fotos en xarxes socials. La importància de l'exposició es refereix per part de tots els grups: Després de veure una exposició d'arpillerses no es veu la temàtica de la mateixa forma, per exemple referent a la temàtica dels refugiats.

Es fan activitats complementàries? Se solen fer tallers, visites guiades, fotos i catàlegs.

Què funciona? Promoure una bona convivència en el grup, compartir el material, recolzar-se mútuament i compartir els coneixements en una energia d'ajuda mútua (Qui sap ajuda al que no sap, l'important és fer grup). També encoratjar la cohesió i el fet de treballar des d'un espai d'humilitat, que permet el creixement. Acompanyar l'arpillera amb un breu relat

de l'autor/a, que tradicionalment s'incorporava a una petita butxaca posterior. Es reconeix la importància de la difusió dels treballs i l'exposició: Que es conegui, l'arpillera ens ajuda a curar l'exposar-la. Finalment, "funciona" confiar en el procés de creació i donar cabuda a l'humor -element imprescindible per transitar i facilitar treballs-.

Què no funciona? Tancar-se de forma individualista, sense compartir amb el grup. També es refereix que la curta durada de l'exposició és poc recomanable.

XARXA. Grup dinamitzat per Roberta Bacic

Com refereix la poesia de Machado, es fa camí al caminar. I així les arpilleres participen en la vida comunitària, amb el seu testimoni, allà on són exposades i vistes. Els ninots viatgen i el nostre treball se'n va de viatge refereix Paqui Báez, arpillerista experta del grup de Sant Roc: *L'arpillera no és de la meua propietat i les nostres arpilleres sempre estan viatjant i mai s'oblidaran.*

Coneixem el treball d'altres arpilleres, a Catalunya? Sens dubte, estem connectats i ens visitem mútuament.

Expliquem el que fem? Es comparteix a través de la difusió dels treballs dels grups, dels escrits individuals sobre aquests treballs, dels catàlegs, en els tallers i les exposicions.

És important conèixer-se i interrelacionar-se? Resulta un aspecte indispensable per seguir retroalimentant l'interès i poder seguir compartint.

Podríem treballar plegats, en un grup espontani? Sens dubte, qualsevol grup que tingui interès és capaç de posar-se a treballar en un projecte comú.

Què funciona millor en una xarxa de comunicació? És important conèixer i incorporar a les noves persones que rep el grup, la interrelació aporta coneixements i aprenentatge mutu. Resulta indispensable conèixer els processos de creació, ja que resulta insuficient observar només el producte dels tallers. Es consensua la importància de treballar entorn de valors, també en xarxa: *Companyonia, evitar protagonismes, respecte o la bona voluntat.* Efectivament, hi ha consens en la necessitat de treballar en xarxa, i en la necessitat d'incorporar i implicar els nous grups i persones: S'insisteix que resulta fonamental compartir el procés i l'experiència, més enllà de posar en comú el resultat dels treballs. És a dir, no n'hi ha prou a exposar sinó que es fa imprescindible que els grups comparteixin la manera de treballar i com han estat els processos interns.

Què no funciona en una xarxa de comunicació? Resulta ineficaç entrar en polèmiques o intentar convèncer l'altre. Tampoc funciona forçar processos. Sorgeix de nou la importància que no hi hagi protagonistes: les protagonistes són les arpilleres.

4. TALLER ARPI-JO

En un espai de taller, es proposa la creació del mateix personatge en dubte i que individualment s'ubiqui en una de les arpilleres exposades a la sala, segons sorgeixi de l'interès espontani.

Un exercici profund que permet compartir de nou el procés de creació, les inseguretats, els buits, l'humor i els materials. I ens confronta amb les temàtiques exposades. Les arpilleres

presentes deixen de ser un escenari i vam començar a interactuar-hi i amb els seus missatges.

5. MISSATGE DE TANCAMENT

"Que no ens uneixin només les exposicions sinó els processos que ens fan arribar a ella"
Pilar López

Resum de la jornada, Salut Torné. 2018.10.26